

des personlige Forhold, og det vide alle de, der have været Soldat — den højt-ærede Krigsminister ryster paa Hovedet, det vil sige, at det har han ingen Lyst til. Naa, det spiller jo heller ingen Rolle, saa kunne vi fortsætte med det gamle: at een Mand har Ansvaret og en anden Bestemmelsen; det er ikke noget nyt i Militæretaten.

Det var de enkelte Bemærkninger, jeg fandt Anledning til. Jeg mener i øvrigt, der er god Grund til at anbefale Lovforslaget. Det tager efter min Mening Sigte paa de rigtige Punkter, og jeg tænker, det vil lykkes at faa enkelte Ændringer ind, der ville gøre det endnu mere acceptabelt.

J. H. Jensen: Det er kun for at rette lidt paa en Udtalelse af min ærede Sidemand til højre, nemlig at jeg skulde have sagt, at 90 pCt. af Befolkningen vilde blive glade ved dette Lovforslags Bestemmelser. Nej, det var ved den Bestemmelse, som den ærede Krigsminister har truffet administrativt for nogle Dage siden angaaende berusende Drikke. Denne Bestemmelse tror jeg, 90 pCt. af Befolkningen ville være Ministeren taknemmelig for. Men ogsaa dette Lovforslag vil man blive glad for; selv om det føres ud i Livet, saaledes som det foreligger. Jeg tror dog, der er visse Ting, der skulde forandres, og det kunne de jo blive ved en Udvalgsbehandling. Men jeg ønsker, at vi maa faa Lovforslaget gennemført allerede i denne Samling, for jeg tror, vi trænge til det.

Krigsministeren (Madsen): Jeg skal over for de mange Udtalelser, der ere faldne, indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det blev nævnt af flere af de ærede foregaaende Talere, at man ikke burde give saadan en stakkels Mand, der var bleven straffet, en Tillægsstraf. Det er der ikke heller Tale om. Det, der sker, er ikke andet end en naturlig Følge af den Forseelse, Manden har begaaet, der viser, at han er en upaalidelig Karakter. Det kan ikke kaldes nogen Tillægsstraf, og enhver, der vil det, er jo i Stand til at undgaa at blive straffet. Om den Strafgrænse, som jeg har sat til 3 Dages Vagtarrest, er et rigtigt Valg, kan maaske være Tvivl underkastet — det kan jo saa overvejes i et Udvalg.

Jeg vil fremhæve en Ting, som for mig er væsentlig. Det er ikke blot for Tjenestens Skyld, men ogsaa for de øvrige tilbageværende Kammeraters Skyld,

at jeg mener, at det var heldigt at undgaa saadanne Elementer, som kunde virke i skadelig Retning. Det er ikke blot selve Størrelsen af Straffen, der er afgørende, men det er særlig Karakteren af den Forseelse, Manden har begaaet, som der maa lægges Vægt paa, og derfor har jeg ment det rigtigt, at man gav Afdelingschefen Myndighed til at tillade Nummerbytning, selv om vedkommende havde faaet en saadan Straf, som ellers vilde afskære ham derfra.

Der er udtalt Ønsket om, at Udbetalingen af Pengene først skulde ske, naar Manden var kommen hjem. Det har jeg heller ikke noget imod, det kan være meget praktisk, og for saa vidt Sagen bliver henvist til et Udvalg, kan jo mulig en Bestemmelse herom blive optagen i Loven. Jeg havde for øvrigt ment, at det var noget, der kunde gøres administrativt, idet der udtrykkelig i Lovforslaget er foreslaaet, at Sagen skulde ordnes „efter Krigsministerens nærmere Bestemmelse“. — Der var en af de ærede Talere, der bemærkede, at der jo kunde gives Laan til saadanne Folk, som ikke fik Pengene udbetalt, men hertil maa jeg dog bemærke, at disse Folk i Almindelighed ere under 25 Aar; saa det kan have sine Vanskeligheder.

Der blev dernæst gjort gældende, at den i Lovforslaget omhandlede Ordning vilde blive et Formynderskab, som man fandt utilraadeligt. Men det mener jeg ikke, man kan sige. Hvis Loven bliver vedtagen, saaledes som den i alt væsentligt foreligger, saa betyder det kun, at der fastsættes Betingelser, hvorunder de Folk, der blive liggende inde i Tjenesten, kunne tjene Penge i Militæretaten. For øvrigt er der jo naturligvis en vis Tvang over for de Folk, der indkaldes som Soldater, og det er ikke værre, om der var Tvang i denne Retning end i saa mange andre Retninger, de særlige Forhold nødvendiggøre jo særlige Bestemmelser.

Jeg skal over for den ærede næstsidste Taler, som udtalte, at efter Loven kan Nummerbytning tillades, og at deri ligger, at det ikke er afgjort, at den skal tillades, bemærke, at ifølge den Praksis, der i en lang Aarrække har udviklet sig under foregaaende Ministerier og ifølge indhentet Erklæring fra Generalauditøren er det slaaet fast, at Bestemmelsen maa fortolkes saaledes, at Nummerbytningen skal tillades. Saaledes er faktisk Forholdet, og hvis dette ikke havde været Tilfældet havde jo nærværende Lovforslag ikke været nødvendigt.